

Arrest

**nr. 105 186 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2012.

1.3. Op 6 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) F.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu (Salarzo stam) te zijn. U bent 17 jaar oud. U werd geboren in het dorp Salarzo kalay, een subdorp van Kundi in het district Kama van de provincie Nangarhar. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u hier gewoond. U ging niet naar school maar ging 3 à 4 jaar naar de madrassa in de moskee van uw dorp. U spreekt Pashtu en Dari. U kan niet schrijven maar wel een beetje lezen in het Pashtu. Uw vader, G.(...) en uw moeder, B.(...) N.(...) wonen met uw 2 broers, I.(...) en W.(...) in uw dorp. De broers van uw vader wonen eveneens bij jullie. De broers van uw moeder wonen in Jalalabad.

U kreeg problemen omwille van uw vader. De taliban kwamen bij uw vader om wapens vragen. Telkens weer zei uw vader dat hij hun verzoek ging inwilligen maar hij deed het nooit. Op een bepaald moment gaf de taliban hem nog een laatste kans om wapens te leveren. Hij kreeg hiervoor een ultimatum van twee weken. Opnieuw zei uw vader dat hij wapens ging bezorgen maar hij deed niks. Na het aflopen van de termijn ontvingen jullie een brief van de taliban waarin stond dat uw vader niet gehoorzaamd had en zijn beloftes niet nakwam, daarom zou hij zijn zoon, u, moeten afstaan voor de Jihad. Indien jullie niet zouden voldoen aan deze eis zou u gevonden en gedood worden. Uw vader wou u niet afstaan. Hij overlegde met uw oom, de broer van uw moeder, en ze vonden het beter voor u om Afghanistan te verlaten. U ging 2 weken bij uw oom in Jalalabad wonen en vertrok daarna via Nimroz uit Afghanistan. Op 21 februari 2012 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de kopie van de dreigbrief voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw relaas gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat de taliban uw vader meerdere malen vriendelijk zouden vragen om wapens te leveren aan hen. U vader zou altijd gezegd hebben dat hij dit zou doen maar echter nooit wapens hebben gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat de taliban dit zomaar toestonden en niet eerder tot dreigingen en intimidatie overgingen. Men zou verwachten dat ze uw vader onder (lichte) dwang zouden zetten, toch hebben ze nooit geweld gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Zo is het ook weinig waarschijnlijk dat ze uw vader na al die kansen uiteindelijk nog eens een ultimatum van 2 weken geven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Men zou verwachten dat ze onmiddellijke actie zouden ondernemen en dan niet ook eerst nog een dreigbrief zouden versturen met nogmaals een waarschuwing. Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat enkel uw vader wordt lastiggevallen door de taliban en niet zijn broers en uw grootvader (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15), nochtans waren zij tijdens de bezoeken die de taliban u bracht aanwezig (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaart dat het omwille van de rijkdom van de familie is dat de taliban hulp aan jullie vragen (gehoorverslag CGVS, p. 12), dit kan nu nog wel zijn, maar het is verwonderlijk dat ze enkel uw vader en u viseren en niet zijn broers of uw grootvader, die aan de oorsprong van de rijkdom ligt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien ook het belang van de familie, en het belang van de mannen hierin, is het weinig waarschijnlijk dat ze enkel uw vader zouden aanspreken en niet zijn broers, zeker gezien het feit dat zij in het zelfde huis als jullie wonen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is eveneens opmerkelijk dat u niet weet of de taliban na uw vertrek uit Afghanistan niet meer is teruggekeerd naar uw huis. Men zou verwachten dat als ze u en uw familie echt zouden willen treffen zij nogmaals van zich zouden laten horen en naar u (of uw vader) zouden komen zoeken. In dit verband is het dus onwaarschijnlijk dat u verklaart dat u niet weet of ze nog zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans was u in de mogelijkheid om dit te weten te komen gezien u via uw oom nog nieuws vernam van uw familie (CGVS, p.6, 13). Dat u hier niet naar geïnformeerd heeft ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban u zou willen rekruteren, zelf heeft u er ook geen idee van waarom ze u zouden willen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit algemene informatie blijkt dat de taliban over voldoende personen beschikt die vrijwillig willen meewerken met de taliban, wat u overigens zelf ook verklaart (gehoorverslag CGVS, p. 14), dat ze dan als ongeïnteresseerde persoon zouden willen is weinig waarschijnlijk. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stam-ouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wat er ook van zij, uw verklaringen over de modus operandi betreffende de eis van de taliban om voor hen te werken, komen dan ook bijzonder vreemd over.

Daarnaast zitten er ook een aantal tegenstrijdigheden in uw relaas en de dreigbrief die u voorlegt (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart dat deze brief gericht is aan uw vader, G.(...) S.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 13) maar uit de vertaling blijkt dat de brief aan u persoonlijk is gericht, meer nog de naam van uw vader wordt zelf nergens vermeld in de brief. Daarnaast verklaart u dat uw vader meerdere malen aan de taliban geantwoord heeft niet met hen te kunnen samenwerken en geen wapens te zullen leveren. In de vertaling van de brief staat er geschreven dat u nooit enig antwoord heeft gegeven aan de taliban. Uit vertaling van de brief blijkt ook dat de taliban jullie (u of uw vader) ervan verdacht voor de overheid of buitenlanders te werken (As you know that the Islamic Emirate as informes puppets of Americans by letter), u heeft hier echter nooit melding van gemaakt. dat de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde brief elkaar tegenspreken komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Bovendien is het opmerkelijk dat u er geen idee van heeft hoe de brief bij u is afgeleverd, u denkt dat ze hem aan uw vader hebben gegeven maar het kan ook zijn dat ze hem voor de deur hebben gelegd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat hij interesse toont in zijn zaak en de details met betrekking tot zijn problemen wil weten. Het feit dat u er geen idee van heeft hoe de brief is afgeleverd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u er geen idee over heeft of er in die twee weken toen u bij uw oom in Jalalabad verbleef nog iets is voorgevallen en of de taliban nog actie heeft ondernomen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Men kan van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat die interesse toont in zijn zaak, het is opmerkelijk dat u niet aan uw oom zou gevraagd hebben of de taliban nog van zich hebben laten horen. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volledigheidshalve dient bijkomend opgemerkt te worden dat u tijdens het begin van het gehoor verschillende keren verklaarde nooit in Jalalabad te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8) maar dat u bij uw latere verklaringen vermeldt dat u 2 weken voor uw vertrek bij uw oom in Jalalabad heeft verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 16). Dat u hierover geen éénduidige verklaringen aflegt onderstreept nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U heeft het op basis van de voorgaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara die u voorlegt toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De dreigbrief van de taliban kan omwille van eerder uitgelegde redenen, namelijk het feit dat uw verklaringen en de brief elkaar tegenspreken, niet aanvaardt worden en bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U heeft immers een netwerk in Jalalabad waarop u kan terugvallen. De

broers van uw moeder wonen allen in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 7) en ze hebben er werk (gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien heeft een van uw ooms in Jalalabad u geholpen om Afghanistan te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 7, 11, 14, 16) U heeft ook enige tijd bij hem verbleven in Jalalabad. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat uw familie u dan ook niet opnieuw zouden kunnen helpen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, §2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een onderdeel 'Algemeen', stelt verzoeker betreffende de 'vrees omwille van dreiging door de Taliban' dat in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat in asielzaken elke risico op vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, hoe miniem ook, in overweging wordt genomen. Verzoeker meent dat het *in casu* niet alleen om de vrees voor vervolging gaat, maar ook om ondergane vervolgingen, dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen, dat in geval van terugkeer naar Afghanistan, *a fortiori* in huidige omstandigheden, het risico voor hem op opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is. Gelet op deze feiten, kan volgens verzoeker, gesteld worden dat hij voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker argumenteert dat om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Hij meent dat mensen die niet willen samenwerken met de Taliban vervolgd worden door de Taliban en indien men wel met hen zou samenwerken men het risico loopt vervolgd te worden door de autoriteiten en men dus

tussen twee hete vuren zit. Verzoeker wijst er ook op dat zijn afkomst door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting over het 'voordeel van de twijfel' en wijst erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een bepaalde soepelheid. Verzoeker citeert enkele paragrafen uit het UNHCR Handboek. Eveneens stelt hij dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, waarbij hij opnieuw verwijst naar een paragraaf uit het UNHCR Handboek. Verzoeker vervolgt dat het UNHCR opwerpt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst er op dat verondersteld wordt dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, dat deze dan ook moet worden genomen in de geest van rechtvaardigheid en begrip en onderstreept nogmaals dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Hij argumenteert dat de verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen aangaande zijn probleem met de Taliban, dat hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag, er toch dient opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven. Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is van Afghanistan, meer bepaald van de provincie Nangarhar, dat deze streek gekend is voor het geweld op grote schaal, onder andere door de strijd tussen de overheid en de Taliban, dat er aldaar aan beide kanten schendingen van de mensenrechten worden vastgesteld en dat de regio waarvan hij afkomstig is, wordt geteisterd door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Bovendien stelt, volgens verzoeker, het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396; RvV 11 februari 2008, nr. 7136; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 891).

In een onderdeel 'Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij' betwist verzoeker bepaalde punten opgenomen in de bestreden beslissing.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en over het statuut van subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar 'recente' rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending (RvV 15 juni 2007, nr. 55; RvV 21 juli 2007, nr. 245; RvV 11 september 2007, nr. 1663). Verzoeker stelt dat er door de verwerende partij geen twijfel wordt geuit over de geboorteplaats van verzoeker en het vaststaat dat hij geboren is in het dorp Salarzo Kalay, provincie Nangarhar, dat de verwerende partij deze regio nog steeds beschouwt als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking, dat zijn afkomst niet betwist wordt. Verzoeker meent dat de verwerende partij al te gemakkelijk stelt dat hij in Jalalabad kan verblijven daar hij er een zogezegd netwerk heeft, dat men als netwerk simpelweg de broers van zijn moeder vermeldt, dat het ook reeds verkeerdelijk is om ervan uit te gaan dat verzoeker twee weken in Jalalabad heeft verbleven, dat hij er maar één nacht heeft verbleven, dat bij de analyse van de risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan het Commissariaat-generaal zich niet redelijkerwijze kan beperken tot Jalalabad op dat moment, dat er aldus geen sprake kan zijn van een vluchtalternatief dankzij een opvangnetwerk in Jalalabad waar verzoeker terecht zou kunnen. Verzoeker stelt dat zijn ouders nog in zijn geboortedorp wonen en dat, zelfs als hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen zonder risico op schending van artikel 3 EVRM of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *quod non*, hij alleszins gedwongen zou zijn terug te keren naar zijn geboortestreek. Dat bijgevolg het Commissariaat-generaal hem niet zomaar kan terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Jalalabad, dat het tegenovergestelde kennelijk in strijd zou zijn met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij dient volgens verzoeker te motiveren waarom het voor hem mogelijk is zich te vestigen in Jalalabad. Verzoeker meent dat simpelweg stellen dat hij bij zijn ooms terecht kan onvoldoende is, dat hij minderjarig is en zich in een zeer preciaire situatie bevindt, dat men dient zekerheid te hebben over de opvangmogelijkheden en niet alleen een vermoeden, vooraleer een minderjarige zomaar terug te sturen. Verzoeker vraagt zich af of de verwerende partij contact heeft

opgenomen met zijn ooms zodat er een bevestiging bestaat dat hij hem wil opvangen, dat er immers een groot verschil bestaat tussen het opvangen van iemand voor één nacht (en helpen vluchten) en het permanent huisvesten van een persoon. Verzoeker bevestigt dat zijn moeder twee broers heeft die in Jalalabad wonen maar stelt dat hun situatie niet van die aard is dat ze zomaar zorg kunnen dragen voor verzoeker, dat zij zich beide bezig houden met invoer en uitvoer van thee, dat de ene importeert en de andere exporteert, dat zij beide samen in één huis wonen, met hun respectievelijke gezin, dat de oudste acht dochters heeft en één zoon en de tweede vier dochters. Verzoeker meent dat zij dan ook reeds voldoende om handen hebben met hun eigen gezin en zeker niet staan te springen om nog iemand ten laste te nemen, dat de enige zoon niet werkt. Vervolgens poneert verzoeker dat hij zijn ooms tevoren ook nog niet veel ontmoet had en dat ze elkaar dus niet bijzonder goed kennen, dat daarenboven het district van verzoeker zich slechts 20 minuten van Jalalabad bevindt, dat in het dorp men weet dat de broers van zijn moeder er wonen, dat de mensen snel te weten zullen komen dat hij er verblijft, zodat zijn ooms en hun gezinnen problemen kunnen krijgen, dat zijn ooms hem dus niet in huis willen nemen. Verzoeker stelt dat het ook vanuit dit oogpunt zeer belangrijk is de zaak opnieuw te laten onderzoeken door de verwerende partij, dat het belangrijk is na te gaan welke opvangmogelijkheden er voorhanden zijn voor verzoeker en wat de huidige situatie/levensomstandigheden voor verzoeker zijn in Jalalabad en zijn geboortedorp, dat in onderhavig geval er alleszins fundamentele elementen ontbreken om de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde te kunnen uitsluiten. Verzoeker meent dan ook dat de zaak minstens zou moeten worden teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor een bijkomend onderzoek op vlak van subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Ten slotte stelt verzoeker dat uit verscheidende krantenartikels, die door hem aan zijn inleidend verzoekschrift worden toegevoegd, blijkt dat er in 2012 nog te veel 'gewone burgerslachtoffers' vielen in Jalalabad en de veiligheidssituatie dus zeker niet optimaal is. Verzoeker meent dat zelfs als zou het aantal slachtoffer gedaald of 'gering' zijn, men hier spreekt over mensenlevens, dat dit betekent dat zelfs één per jaar er één teveel is, waarbij hij zich dan de vraag stelt hoe men kan spreken over 'gering' in dergelijke context. Verzoeker stelt nog dat zelfs indien men stelt dat burgers niet direct gevisieerd worden, zij er steeds bij betrokken worden en de grootste slachtoffers zijn.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald naar de provincie Nangarhar (zelfs zeer tijdelijk), geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de Raad om in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de asielpcedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift acht artikels over aanslagen in Jalalabad in 2012 alsook een uittreksel uit het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' d.d. juli 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.6. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Zij zouden zijn vader meermaals en herhaaldelijk hebben gevraagd om hen wapens te bezorgen. Zijn vader beloofde hen steeds hiervoor te zorgen, doch kwam zijn afspraak nooit na. Toen hij na een zoveelste keer uitstel te hebben gekregen zijn belofte nog steeds niet had waargemaakt, stuurde de Taliban hem een dreigbrief met de vraag zijn zoon, verzoeker, af te staan voor de Jihad. Hierop besloten zijn vader en zijn oom langs moederszijde om verzoeker naar het buitenland te sturen (vragenlijst DVZ 5 juni 2012, p. 3 en gehoorverslag CGVS 8 oktober 2012, p. 10-20).

2.6.1. Verzoekers verklaringen stemmen echter niet overeen met de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief van (beweerdelijk) de Taliban, die aan de basis ligt van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal omtrent de inhoud van die brief het volgende: *“Er staat in dat mijn vader moest hen helpen met de wapens, de taliban helpen met de wapens, steunen, wapens keren, mij vader zei altijd ja volgende keer volgende keer,, hij stelde dat uit, dan hebben ze die brief gestuurd, dat je geen wapens wil geven als steun moet je jouw zoon sturen naar de gevechten, front, naar jihad, farmanullah moet meekomen en deelnemen aan de gevechten, en als je hem weigert zullen we hem vinden overal, binnen of buiten kama, en zal hij dan bestraft worden”* (gehoorverslag CGVS, p. 10), *“(…) en in die brief stond dat hij niet heeft gedaan wat ze aan hem vroeger, hij moet dan iets anders doen, zijn zoon overhandigen aan hun, dat zijn zoon de schuld aflost, op die manier meevechten en als mij vader het niet aanvaardt, en probeert weg te vluchten zal hij ervoor bestraft worden dus, overal waar ze hem vinden, zullen ze hem bestraffen als hij probeert weg te vluchten”* (Ibid., p. 11) en *“ze hebben gewoon geschreven g. s. -naam vader- ej hebt naar ons niet geluisterd wat we aan u vroegen, daarom moet je boeten en je zoon aan ons overhandigen, dat hij met ons deelneemt aan de gevechten en als hij probeert weg te vluchten of weg te gaan naar andere plaats zullen we hem vinden en bestraffen”* (Ibid., p. 13).

De brief is echter, in tegenstelling tot wat verzoeker blijkens voormelde geciteerde verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals verklaarde en steeds voorhield, niet aan zijn vader G., doch wel gericht aan F., een persoon met de voornaam van verzoeker. Dit blijkt uit de vertaling van die brief door de tolkdienst van het Commissariaat-generaal, die aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 18, map Documenten), die begint met de aanhef: “To” en dan verzoekers

voornaam. De naam van verzoekers vader wordt in de brief nergens vermeld. Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat hij “denkt dat er (...) ernstige problemen zijn gerezen bij de vertaling” en dat hij duidelijk meldt dat de brief wel degelijk over verzoeker zelf gaat. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat de dreigbrief aangaf dat zijn vader hem moest sturen of overhandigen aan de Taliban en aldus in die zin vermeldde dat de brief ‘over verzoeker zelf’ gaat, maar eveneens verklaarde dat er in de brief staat dat zijn vader hen moest helpen alsook dat ze G. (verzoekers vader) geschreven hebben dat hij niet geluisterd heeft, zodat duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde dat de brief gericht was aan zijn vader, in tegenstelling tot wat blijkt uit de vertaling van de desbetreffende brief. Betreffende verzoekers vermoeden dat er ernstige problemen zijn gerezen bij de vertaling, stelt de Raad vast dat verzoeker, zo wordt vastgesteld, tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet het minste gewag maakte van eventuele vertaal- of tolkenproblemen. Hij gaf zelfs zowel bij aanvang als op het einde van dat gehoor uitdrukkelijk aan de tolk steeds goed te hebben begrepen en ook alle vragen goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 19). Toen de commissaris-generaal hem *in fine* van het gehoor expliciet vroeg of hij nog iets wenste toe te voegen of commentaar wou geven, repte hij met geen woord over eventuele problemen of misverstanden die tijdens zijn gehoor zouden zijn gerezen (*Ibid.*). Het gehoorverslag bevat precieze en gedetailleerde gegevens en er zijn geen aanwijzingen dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan op het vlak van de vertaling. Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek is dan ook allerminst ernstig. Bovendien wordt thans in het verzoekschrift opnieuw foutief beweerd dat “in de brief wordt vermeld dat de vader weigerde/negeerde wapens te geven” (verzoekschrift p. 9). Van verzoekers vader is in de brief, zo weze herhaald, immers totaal geen sprake.

Uit de brief, inzonderheid de als volgt vertaalde zinsnede: “As you know that the Islamic Emirate as informes puppets of Americans by letter”, blijkt ook dat de Taliban verzoeker ervan verdacht voor de regering of de buitenlandse troepen te werken. Verzoeker maakte hier tijdens zijn gehoren echter niet de minste melding van. Zijn huidige algemene en speculatieve *a posteriori*-bewering dat dit mogelijks een verwijzing is naar een oom langs vaderszijde die als ingenieur bij een buitenlandse organisatie zou werken, waarvan hij de naam overigens niet weet, is dan ook weinig ernstig. De brief is duidelijk aan verzoeker gericht. Dat hierin naar een broer van zijn vader zou worden verwezen zonder deze te benoemen of duidelijk naar hem of diens activiteiten voor een welbepaalde organisatie te refereren is allerminst aannemelijk of geloofwaardig.

Verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de door hem aangebrachte dreigbrief, die de kern van zijn relaas uitmaakt aangezien deze aan de basis ligt van zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten, zijn aldus op verschillende punten niet coherent of zelfs tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig in het gedrang brengt.

Verzoekers huidige verschoningsgrond in zijn verzoekschrift dat hij de dreigbrief ontvangen heeft tijdens zijn verblijf in België en hij de brief niet kon lezen zodat een medebewoner, van wie men de intenties niet kent, deze heeft voorgelezen, mist alle ernst en elke feitelijke grondslag en verklaart, noch rechtvaardigt de verschillende incoherenties tussen zijn verklaringen en de werkelijke inhoud van die brief. Verzoeker verklaarde immers eerder uitdrukkelijk aan de commissaris-generaal dat hij de dreigbrief “*in afghanistan*” kreeg en die brief de reden is waarom hij zijn land van herkomst ontvluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Aangezien die brief dus aan de basis ligt van zijn beslissing om zijn land te verlaten en alles en iedereen er achter te laten, een uitermate ingrijpende gebeurtenis in en met een enorme weerslag op zijn leven, kon van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan en hierover concrete, coherente en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non in casu*. Zelfs al kon hij zich door het tijdsverloop en de lange reisweg de exacte inhoud van de dreigbrief niet meer herinneren, wat evenwel weinig aannemelijk is gezien de grote impact ervan op zijn leven, en vertrouwdde hij niet volledig op de medebewoner die hem de brief voorlas, dan kon minstens in alle redelijkheid van verzoeker -die tijdens zijn gehoor bovendien aangaf een klein beetje te kunnen lezen (gehoorverslag CGVS, p. 8)- worden verwacht dat hij zich op een andere manier omtrent de juiste inhoud van de brief zou hebben trachten te informeren, te denken via bijvoorbeeld zijn voogd, een verantwoordelijke van het centrum van Broechem waar hij na zijn aankomst in België verbleef of via zijn advocaat. Verzoeker liet dit klaarblijkelijk na te doen. De verschillende afwijkingen tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde dreigbrief, oftewel de kern van zijn asielaanvraag, zetten, zo weze herhaald, de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vervolgingsproblemen op ernstige wijze op de helling.

Verzoeker blijkt bovendien niet te weten hoe de dreigbrief juist werd afgeleverd. Toen de commissaris-generaal hem hiernaar vroeg, gaf hij aan dit niet juist te weten en stelde hij dat de brief “*ofwel aan (...) vader gegeven*” werd “*ofwel voor de deur achtergelaten*” (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit toont

duidelijk aan dat hij zijn vader hierover niet heeft bevestigd. Deze vaststelling doet voorts afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Waar verzoeker thans dienaangaande in zijn verzoekschrift gewag maakt van een probleem met de vertaling en stelt dat hij weet dat de brief aan zijn vader werd overhandigd, wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal helemaal niet juist wist hoe de dreigbrief werd afgeleverd. Het *a posteriori* kiezen voor één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de aanvankelijke onwetendheid te verklaren. De Raad herhaalt dat verzoekers *a posteriori*-kritiek op de vertaling tijdens dat gehoor totaal niet ernstig is.

2.6.2. De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt voorts ondermijnd door enkele manifeste tegenstrijdigheden in zijn asielaanvragen.

Verzoeker verklaarde in het begin van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe nooit naar Jalalabad te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8). In een latere fase van datzelfde gehoor gaf hij, in strijd met die eerdere verklaringen, echter aan dat hij de laatste twee weken voor zijn vlucht uit Afghanistan bij een oom langs moederszijde in Jalalabad heeft verbleven (*Ibid.*, p. 14). Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat hij slechts één nacht bij zijn oom in Jalalabad zou hebben verbleven en poneert niet te weten hoe men aan de informatie over zijn verblijf bij zijn oom in Jalalabad komt, wijst de Raad erop dat hij tijdens zijn gehoor de vraag van de commissaris-generaal of de twee laatste weken van zijn verblijf in Afghanistan tijdens dewelke hij niet mocht buitenkomen in Jalalabad was, bevestigende beantwoorde met: “Ja, dat was in Jalalabad” (*Ibid.*, p. 16). Verzoekers huidige stelling slechts één nacht in Jalalabad te hebben verbleven, druist eveneens manifest in tegen zijn eerdere verklaringen nog nooit in Jalalabad te zijn geweest.

Verzoeker oppert thans in zijn verzoekschrift “de Taliban nooit zelf gezien” en “nooit ontmoet” (verzoekschrift, p. 8) te hebben, en om die reden niet te weten of de broers van zijn vader eveneens werden bedreigd. Echter, toen de commissaris-generaal hem tijdens het gehoor de vraag stelde of hij de namen kent van de Talibs die zijn vader soms kwamen bezoeken, antwoordde hij als volgt: “De namen ken ik niet, maar ik heb ze wel gezien, want toen ze kwamen, bracht ik voor hun thee, als ze in bezoekeruimte kwamen” (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen hem vervolgens werd gevraagd of het altijd dezelfde personen waren die langskwamen, antwoordde hij het volgende: “Er was 1 persoon die ik 2 keer had gezien, zelfde persoon, voor de rest kwamen altijd verschillende mensen, en met hem ook toen hij was waren 2 keer verschillende mensen” (*Ibid.*). Op de vraag of er veel tijd zat tussen de bezoeken van de Taliban, stelde hij dat ze de laatste twee à drie maanden ongeveer om de twee à drie weken langskwamen en gaf hij aan dat hij “zelf persoonlijk (...) ze maar 2,3 keer gezien” heeft (*Ibid.*, p. 12).

Thans betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet begrijpt waarom er in de bestreden beslissing naar zijn “grootvader wordt verwezen, daar hij deze nooit heeft gekend en overleden is”. Dit staat echter volledig haaks op zijn eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal waaruit blijkt dat hij zijn grootvader wel degelijk heeft gekend. Zo stelde hij dat, bij de vraag van de commissaris-generaal om toe te lichten wat er gebeurde als de Taliban langskwam, als er Talibs langskwamen bij hen thuis, deze met zijn vader en zijn ooms spraken en zijn “grootvader (...)” ook “erbij” zat (*Ibid.*, p. 12). Op de vraag van de commissaris-generaal hoe zijn grootvader rijk was geworden, antwoordde hij als volgt: “Ik was toen nog klein hoe hij dat allemaal heeft verdient, nadien had hij alles, van auto tot tractor, alles had hij” (*Ibid.*, p. 12). Gevraagd wat voor werk zijn grootvader deed, antwoordde hij als volgt: “Dat weet ik niet, hij is oude persoon nu, wat hij deed dat weet ik niet” (*Ibid.*, p. 13).

Aan de commissaris-generaal verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat de broers van zijn vader geen problemen hadden met de Taliban (*Ibid.*, p. 15). Thans in zijn verzoekschrift geeft hij echter aan niet te weten of zijn ooms langs vaderszijde door de Taliban werden bedreigd (verzoekschrift, p. 8).

Verzoekers jonge leeftijd, ongeschooldheid en cultuur en het feit dat hij het niet gewoon zou zijn om vragen te krijgen, bieden geen verklaring of rechtvaardiging voor voorgaande manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen. Zelfs van een persoon met een geringe of geen opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten uit zijn dagdagelijkse leven die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag coherente, concrete en volledige verklaringen kan afleggen, dit op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

De Raad acht het voorts erg bevreemdend dat verzoeker er totaal niet van op de hoogte is of er nog andere rijke families uit hun dorp problemen hadden met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13). Evenzeer merkwaardig is dat hij niet weet of de Taliban na zijn vertrek nog langs zijn vader is geweest (*Ibid.*).

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht.

2.7. Waar verzoeker aanstipt dat men niet alleen de vrees voor vervolging maar tevens de reeds ondergane vervolgingen dient in acht te nemen, merkt de Raad op dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoeker slaagt er niet in de geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen. De Raad kan dan ook geen rekening houden met reeds ondergane vervolgingen, daar deze beweringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.8. Inzake de algemene opmerking dat om verzoekers persoonlijke vrees beter te begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen alsook betreffende verzoekers verwijzing naar het feit dat hij afkomstig is van Afghanistan, meer bepaald van de provincie Nangarhar en zijn stelling dat deze streek gekend is voor het geweld op grote schaal, onder andere door de strijd tussen de overheid en de Taliban, dat er aldaar aan beide kanten schendingen van de mensenrechten worden vastgesteld en dat de regio waarvan hij afkomstig is geteisterd wordt door een hoge graad van mensenrechtenschendingen evenals met betrekking tot verzoekers stelling dat door de gebrekkige werking van de Afgaanse politie en justitie hij een gegronde reden heeft om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen, wijst de Raad er opnieuw op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, dat deze vrees ook getoetst dient te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker in dit verband de vrees concreet aannemelijk dient te maken (zie punt 2.5.) waar hij *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke is gebleven.

2.9. Ook betreffende verzoekers stelling dat mensen die niet willen samenwerken met de Taliban vervolgd worden door de Taliban en indien men wel met hen zou samenwerken men het risico loopt vervolgd te worden door de autoriteiten en men dus tussen twee hete vuren zit, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.10. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op voorwaarde evenwel dat het asielrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.11. Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker, die een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze dient te nemen in de geest van rechtvaardigheid en begrip, dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, dat de verwerende partij stelt geen geloof te kunnen

hechten aan de verklaringen aangaande zijn probleem met de Taliban, dat hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van de asielaanvraag, er toch dient opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven, stelt de Raad vast dat dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar, zoals reeds gesteld, het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

2.12. Waar verzoeker in een theoretische beschouwing stelt dat het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrijstelt om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn en verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd, zodat niet duidelijk is, en verzoeker ook niet aangeeft, welke elementen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, dan 'zeker' zouden zijn. Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst de Raad er nog op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. Waar verzoeker desbetreffend verwijst naar drie 'recente' arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2007 waarin wordt gesteld dat de *'algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending'* benadrukt de Raad nog eens dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

2.17. In zoverre verzoeker zou menen dat een onderzoek zou moeten gevoerd worden naar de veiligheidssituatie in zijn geboortedorp, Salarzo Kalay, Kundi, district Kama, provincie Nangarhar, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door

familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.18. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt. De bestreden beslissing motiveert terecht dat *“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U heeft immers een netwerk in Jalalabad waarop u kan terugvallen. De broers van uw moeder wonen allen in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 7) en ze hebben er werk (gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien heeft een van uw ooms in Jalalabad u geholpen om Afghanistan te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 7, 11, 14, 16) U heeft ook enige tijd bij hem verbleven in Jalalabad. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat uw familie u dan ook niet opnieuw zouden kunnen helpen.”*

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift opnieuw erop wijst dat een van zijn ooms langs moederszijde hem slechts één nacht in Jalalabad opving, herhaalt de Raad dat zijn verklaringen in dit verband contradictoir zijn aangezien hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze hem twee weken opving. Diezelfde oom zorgde blijkens zijn verklaringen aan de commissaris-generaal ook voor een smokkelaar en hielp hem vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 8, 11, 14). Het is dan ook weinig aannemelijk dat die oom, waarvan verzoeker eerder verklaarde dat deze sinds lange tijd niet meer werkt en samenwoont met zijn broers die voor de inkomsten zorgen door thee te verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 8), of zijn broers hem niet (tijdelijk) terug zullen kunnen of willen opvangen.

Waar verzoeker aangeeft dat de situatie van zijn ooms niet van die aard is dat ze zomaar zorg kunnen dragen voor hem daar ze beide bezig zijn met invoer en uitvoer van thee, dat de ene importeert en de andere exporteert, dat zij beide samen in één huis wonen, met hun respectievelijke gezin, dat de oudste acht dochters heeft en één zoon, die niet werkt, en de tweede vier dochters, dat zij dan ook reeds voldoende om handen hebben met hun eigen gezin en zeker niet staan te springen om nog iemand ten laste te nemen, stelt de Raad vast dat ook deze verklaringen contradictoir zijn daar hij op het Commissariaat verklaarde dat de oom, die hem weggestuurd had, en die samenwoont met meerdere broers die allen samenwerken en thee verkopen, sinds lange tijd niet meer werkte.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij en zijn ooms elkaar niet goed kennen, wijst de Raad erop dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen dat zijn ooms van moederskant die in Jalalabad wonen belangrijk zijn voor hem (gehoorverslag CGVS, p. 7), hij naar aanleiding van zijn beweerde problemen naar een van zijn ooms in Jalalabad gestuurd is (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14) en aldaar twee weken verbleven heeft tot aan zijn vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 16) en dat hij na zijn vertrek met één van die ooms nog contact had (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 13).

In zoverre verzoeker meent dat hij minderjarig is en zich in een zeer specifieke situatie bevindt, dat men zekerheid dient te hebben over de opvangmogelijkheden en niet alleen een vermoeden, vooraleer men een minderjarige terugstuurt en zich afvraagt of de verwerende partij contact heeft opgenomen met zijn ooms zodat er een bevestiging bestaat dat hij hem wil opvangen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gevestigd wordt op het feit dat verzoeker minderjarig is, zodat voornoemde hiermee rekening kan houden indien een verwijderingsmaatregel zou worden genomen.

Verzoekers argument dat zijn district zich slechts op 20 minuten van Jalalabad bevindt, dat men in het dorp weet dat de broers van zijn moeder er wonen, dat de mensen snel zullen te weten komen dat hij er verblijft zodat zijn ooms en hun gezinnen problemen kunnen krijgen waardoor zijn oom hem niet zullen in huis (willen) nemen, stelt de Raad vast dat niet kan ingezien worden op welke wijze voorgaande kritiek afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker over een intern beschermingsstatuut beschikt in Jalalabad. Immers is het de Raad niet duidelijk waarom ‘mensen’ niet zouden mogen weten dat verzoeker er verblijft. In zoverre verzoeker zou menen dat de Taliban hem aldus ook in Jalalabad zou kunnen vinden, wijst de Raad erop dat aan verzoeker vrees voor vervolging door de Taliban geen geloof wordt gehecht.

Waar verzoeker stelt dat zijn ouders nog in zijn geboortedorp wonen en hij alleszins gedwongen zou zijn terug te keren naar zijn geboortestreek, beperkt hij zich tot een blote bewering.

2.19. Verzoeker poneert dat er nog veel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad en de veiligheidssituatie aldaar dus zeker niet optimaal.

Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels over verscheidene aanslagen in Jalalabad in de loop van het jaar 2012 doen geen afbreuk aan bovenvermelde informatie, doch sluiten aan bij de vaststelling dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend van aard is en voornamelijk gericht is tegen de Afghaanse en internationale troepenmachten. Het uittreksel uit het 'Algemeen Ambtsbericht' bevat geen concrete en gedetailleerde informatie omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad en is dan ook niet bij machte de aan het administratief dossier gevoegde gedetailleerde en uitgebreide gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.20. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.22. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER